

UNU UNU

Sunt închisă de 264 de zile.

Nu am nimic altceva în afară de un caiet de notițe și un stilou spart și numerele din minte ca să-mi țină companie. 1 fereastră. 4 pereți. 13 metri pătrați de spațiu. 26 de litere într-un alfabet pe care nu l-am mai vorbit de 264 de zile de izolare.

6.336 de ore de când n-am mai atins o altă ființă umană.

— O să ai un coleg de celulă camera, mi-au spus ei.

— ~~Sperăm să putrezesci aici.~~ Fiindcă te-ai purtat frumos, mi-au spus ei.

— ~~Alt psihopat ca tine.~~ Gata cu izolarea, mi-au spus ei.

Ei sunt temnicerii Restaurației. Inițiativa care se presupunea că va ajuta societatea noastră muribundă. Aceiași oameni care m-au scos din casa părinților mei și care m-au încuiat într-un ospiciu pentru un lucru pe care nu-l puteam controla. Nimănui nu-i pasă că eu nu știam de ceea ce eram în stare. Că nu știam ce fac.

Habar n-am unde mă aflu.

Știu doar că am fost transportată de către cineva într-o camionetă albă, care a condus 6 ore și 37 de minute pentru a mă aduce aici. Știu că am fost prinsă cu cătușe de scaun. Știu că am fost legată de scaun. ~~Știu că părinții mei nu s-au deranjat să-și ia rămas-bun.~~ Știu că nu am plâns când am fost luată.

Știu că cerul se întunecă în fiecare zi.

Soarele alunecă în ocean și aruncă raze maronii și roșii și galbene și portocalii în lumea de dincolo de fereastra mea. Un milion de frunze dintr-o sută de crengi diferite se clatină în vânt, fluturând cu falsa promisiune a zborului. Rafala de vânt le prinde aripile uscate doar pentru a le forța să alunece în jos, uitate, călcate în picioare de către soldații de dedesubt.

Oamenii de știință spun că nu mai sunt așa de mulți copaci cum erau înainte. Ei spun că lumea noastră a fost cândva verde. Că norii noștri au fost cândva albi. Că soarele nostru a fost mereu cel mai bun tip de lumină. Însă eu am doar niște amintiri vagi despre acea lume. Nu-mi amintesc prea multe din trecut. Singura existență pe care o știu acum e cea care mi-a fost dată. Un ecou a ceea ce a fost cândva.

Îmi lipesc palma de ochiul mic de sticlă și simt cum răceala îmi strânge mâna într-o îmbrățișare cunoscută. Suntem amândoi singuri și existăm ca o absență a altceva.

Îmi iau stiloul aproape nefolositor și călimara cu puțină cerneală pe care am învățat să o raționalizez în fiecare zi, și o privesc îndelung. Mă răzgândesc. Abandonez efortul care e necesar pentru a așterne lucruri pe hârtie. S-ar putea ca o colegă de celulă să fie OK. Să vorbesc cu o ființă umană adevărată ar mai putea ușura lucrurile. Exersez folosindu-mi vocea, mișcându-mi buzele în jurul cuvintelor cunoscute mie și necunoscute gurii mele. Exersez toată ziua.

Sunt surprinsă că-mi amintesc cum să vorbesc.

Rulez caietul de notițe și-l împing în perete. Mă ridic în șezut pe arcurile acoperite de o pânză pe care sunt forțată să dorm. Aștept. Mă legăn înainte și-napoi.

Aștept prea mult, și adorm.

Ochii mi se deschid și văd 2 ochi, 2 buze, 2 urechi, 2 sprâncene.

Îmi înăbuș țipătul, dorința de a mă elibera de groaza care îmi paralizează membrele.

— Ești b-b-b-b...

— Iar tu ești fată.

Ridică dintr-o sprânceană. Se îndepărtează de fața mea. Rânjește, dar nu zâmbește, iar eu vreau să plâng, îndreptându-mi ochii sperați, îngroziți, spre ușa pe care am încercat să o deschid de atâtea ori, încât am pierdut socoteala. M-au încuiat alături de un băiat. Un băiat!

Doamne Dumnezeule!

Ei încearcă să mă omoare.

Au făcut-o intenționat.

Ca să mă tortureze, să mă înnebunească, să mă facă să nu mai pun geană pe geană în fiecare seară. Brațele îi sunt tatuate, mânele îi ajung până la coate. La sprânceană îi lipsește un inel pe care probabil că i l-au confiscat. Ochi de un albastru închis păr șaten-închis maxilar ascuțit trup bine clădit. ~~Superb~~ Periculos. Terifiant. Oribil.

El râde, iar eu cad de pe pat și mă furieșez în colț.

Se uită la pernuța de pe patul pe care l-au vârat dis-de-diminează în spațiul gol, la salteaua subțire și pătura jerpelită de-abia suficiente pentru a-i susține trunchiul. Aruncă o privire spre patul meu. Apoi spre patul lui.

Le unește cu o singură mână. Își folosește piciorul ca să împingă cele două rame de metal în jumătatea lui de încăpere. Se întinde peste cele două saltele, luându-mi perna, umflând-o și punându-și-o sub cap. Am început să tremur.

Îmi mușc buza și încerc să mă dau cât mai în spate în colțul întunecat.

Mi-a furat patul pătura perna.

Nu am nimic altceva decât podeaua.

N-o să am nimic altceva decât podeaua.

N-am să mă revolt pentru că sunt prea împietrită prea paralizată prea paranoică.

— Deci tu... ce ești? Nebună? De-asta te afli aici?

~~Nu sunt nebună.~~

Se ridică în cot atât cât să-mi vadă fața. Râde din nou.

— N-am de gând să-ți fac rău.

~~Vreau să-l cred. Nu-l cred.~~

— Cum te cheamă? mă întreabă el.

~~Nu-i treaba ta. Cum te cheamă?~~

Îl aud pufnind enervat. Îl aud întorcându-se pe patul care îmi aparținea pe jumătate. Rămân trează toată noaptea. Stau cu genunchii la piept, cu brațele petrecute în jurul trupului meu mic, părul meu șaten și lung fiind singura perdea dintre noi.

Nu vreau să dorm.

Nu pot să dorm.

Nu pot să aud din nou țipetele alea.

DCI

De dimineată miroase a ploaie.

În încăpere se simte din plin mirosul de piatră udă, de pământ săpat; aerul e umed și rece și aspru. Respir adânc și merg pe vârfuri către fereastră, doar ca să-mi lipesc nasul de suprafața rece. Simt cum respirația mea aburește geamul. Închid ochii și ascult sunetul unui răpăit ușor care foșnește prin vânt. Picăturile de ploaie sunt singurele care îmi amintesc că norii au bătăi de inimă. Și că și eu am.

Întotdeauna îmi pun întrebări despre picăturile de ploaie.

Mă întreb cum de cad mereu, poticnindu-se de propriile lor picioare, rupându-le, și uitând să-și deschidă parașutele când coboară din cer spre un sfârșit nesigur. E ca și cum cineva își golește buzunarele deasupra pământului și nu pare să-i pese unde cade conținutul lor, nu pare să-i pese că picăturile de ploaie explodează când lovesc pământul, că se spulberă când cad, că oamenii blestemă zilele când picăturile îndrăznesc să bată darabana pe ușile lor.

Eu sunt o picătură de ploaie.

~~Părinții mei și-au golit buzunarele de mine și m-au lăsat să mă evaporez pe o placă de beton.~~

Fereastră îmi spune că nu suntem departe de munți și că în mod evident suntem aproape de-o apă, dar, în ziua de azi, cam totul este în apropierea unei ape. Doar că nu știu în care parte ne aflăm noi. În ce direcție stăm. Îmi mijesc ochii din pricina luminii puternice a dimineții.